ஓம்

ஸ்ரீ பரமாத்மனே நம :

எட்டாவது அத்தியாயம்

‘அட்சர பிரம்ம யோகம்’

ஏழாவது அத்தியாயத்தின் முடிவில் யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறினார் : புண்ணிய கர்மத்தைச் (நியமிக்கப்பட்ட கர்மம், ஆராதனை) செய்யும் யோகிகள் பாவத்திலிருந்து விடுபட்டு வியாபித்திருக்கும் பிரம்மத்தை அறிகிறார்கள். அதாவது எங்கும் வியாபித்திருக்கும் பிரம்மத்தைப் பற்றிய அறிவைக் கொடுப்பதுதான் கர்மம். அந்த கர்மத்தைச் செய்பவர்கள் வியாபித்திருக்கும் பிரம்மத்தை, சம்பூர்ண கர்மத்தை, சம்பூர்ண அதி-ஆன்மாவை, அதிதெய்வத்தை, அதிபூதத்தை, அதியக்ஞும் துணை கொண்டு என்னை அறிந்து கொள்கிறார்கள். இவை அனைத்தையும் அறியச் செய்யும் பொருள்தான் கர்மம் ஆகும். அவர்கள் கடைசிக் காலத்தில் என்னை வந்து அடைகிறார்கள். அவர்கள் அறிவு எப்பொழுதும் மங்குவதில்லை.

இதுபற்றி இந்த அத்தியாயத்தின் ஆரம்பத்திலேயே அதே சொற்களை மறுபடியும் உபயோகித்துக் கேள்விகள் கேட்டான் அர்ஜுனன்.

அர்ஜுனன் கூறினான் :

கிந் தத்ப்ரஹ்ம கிமத்த்யாத்மம் கிம் கர்ம புருஷோத்தம
அதிபூதஞ்ச கிம் ப்ரோக்தம் அதிதைவம் கிமுச்யதே 1

புருஷோத்தமா! அந்த பிரம்மம் யாது? கர்மம் யாது? அதி ஆன்மா யாது? அதி பூதம் யாது? அதி தெய்வம் யாது?

அதியஜ்ஞ: கதங்கோத்ர தேஹேஸ்மின் மதுஸூதன
ப்ரயாணகாலே ச கதம் ஜ்ஞேயோஸி நியதாத்மபி: 2

மதுசூதனா! இங்கு அதியக்ஞம் யார்? அவன் உடலில் எங்கு இருக்கிறான்? அதியக்ஞ அல்லது யக்ஞத்தின் தலைவன் மனித உடலை உடையவன் என்பது தெளிவாகிறது. சித்தத்தில் நிலைத்த புருஷர்களின் கடைசிக் காலத்தில் நீங்கள் எப்படி அறிந்துகொள்ளப் படுகிறீர்கள்? இந்த ஏழு கேள்விகளுக்கு முறையே பதில் அளித்து யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறினார்.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார் :

அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம பரமம் ஸ்வபாவோத்த்யாத்ம-முச்யதே
பூதபாவோத்பவகரோ விஸர்க்க: கர்மஸம்ஜ்ஞித: 3

அழிவில்லாத ‘அக்ஷரம்’ (எழுத்து) தான் பிரம்மப் பரம். தன்னில் நிலை பாவம் கொள்வதுதான் ‘அத்யாத்மம்’ அதாவது ஆன்மாவின் ஆதிபத்தியம் அல்லது ஆட்சி. இதற்கு முன்னால் எல்லோரும் மாயையின் ஆதிபத்தியத்தில் இருக்கின்றனர். ஆனால் சுய உருவம் அல்லது தோற்றத்தில் நிலைத்து நிற்கும் உணர்வு (தன்னிலேயே நிலையான உணர்வு கிடைத்து விடுகிறது) ஏற்படும் பொழுது ‘ஆன்மாவின் ஆதிபத்தியம்’ அல்லது ஆட்சி அதில் பெருகுகிறது. இதுதான் அத்யான்மா. அத்யான்மாவின் எல்லை. ஜீவராசிகளில் ஏற்படும் உணர்வுகள் அதாவது பிராணிகளின் நல்ல, கெட்ட ஸம்ஸ்காரங்களை உண்டுபண்ணும் சங்கல்பங்கள் விலகி அழிவதுதான் கர்மத்தின் உச்ச வரம்பாகும். இதுதான் சம்பூர்ண கர்மம். இதையே யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் ‘அவன் சம்பூர்ண கர்மத்தை அறிந்து கொள்கிறான்’ என்று கூறுகிறார். அங்கு கர்மம் அவசியம் இல்லாமல் போகிறது. நியமிக்கப்பட்ட கர்மம் செய்யும் நிலையில் ஜீவராசிகளில் நல்ல-கெட்ட ஸம்ஸ்காரங்களை உண்டுபண்டும் உணர்வுகள் தோன்றுகின்றன. அவை பூரணமாக அடங்கியவுடன் கர்மம் நிறைவுபெறுகிறது. இதுதான் கர்மத்தின் சம்பூர்ணம். இதற்கு மேலே கர்மம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை. எல்லா ஜீவராசிகளின் முழுமையான சங்கல்பங்களிலிருந்து உற்பத்தியாகும் ஸம்ஸ்காரங்கள் அடங்குவதுதான் கர்மம் ஆகும். வேள்வியில் இருக்கும் சிந்தனை அல்லது ஆராதனை என்பதுதான் கர்மத்தின் பொருளாகும்.

அதிபூதம் க்ஷரோ-பாவ: புருஷஸ்-சாதிதைவதம்
அதியஜ்ஞோஹமேவாத்ர தேஹே தேஹப்ருதாம்-வர 4

அறிவில்லாத உணர்வு ஏற்படும்வரை சம்பூர்ண அழியும் உணர்வுகள் ஜீவன்களின் தலைமையாக இருக்கின்றன. அவைகளே ஜீவன்களின் உற்பத்திக்குக் காரணம் – பிரகிருதிக்கு அப்பாற்பட்ட பரம புருஷன்தான் – அந்த அதி தெய்வம்தான் சம்பூர்ண தேவர்களுக்கும் (தெய்வீகச் செல்வம்) தலைமை ஆகும். தெய்வீகச் செல்வம் அதே பரம தேவரிடம் ஒன்றிணைந்து விடுகிறது. மனிதர்களுக்குள் தலைசிறந்த அர்ஜுனனா! இந்த மானுட உடலில் நான்தான் அதியக்ஞன். அதாவது வேள்விகளின் தலைவன் ஆவேன். எனவே இதே உடலில் புலனுக்கெட்டாத உருவத்தில் நிலைத்த மகாபுருஷன்தான் அதியக்ஞன். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யோகியாக இருந்தார். அவரே சம்பூர்ண வேள்வியின் போக்தா அல்லது போகம் செய்பவராவார். கடைசியில் வேள்வி அவரிலேயே நுழைகிறது. அதே பரமஸ்வரூபம் கிடைத்துவிடுகிறது.

இவ்வாறு அர்ஜுனனுக்கு ஆறு கேள்விகளுக்குப் பதில்கள் கிடைத்தன. கடைசி சமயத்தில் எப்பொழுதுமே ஞாபகமிருக்கும் அளவில் உங்களை எப்படி அறிந்து கொள்கிறார்கள் என்பது அவனது கடைசி கேள்வி.

யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறினார் :

அந்தகாலே ச மாமேவ ஸ்மரன் முக்த்வா கலேவரம்
ய: ப்ரயாதி ஸ மத்பாவம் யாதி நாஸ்த்-யத்ர ஸம்ஷய: 5

உடலின் மரணம் உண்மையான கடைசிக் காலமல்ல. மரணத்திற்குப் பின்பும் உடல்களின் வரிசை தொடர்கிறது. சேமிப்பில் உள்ள ஸம்ஸ்காரங்களின் மேல் மடிப்பு விலகிய பிறகே மனம் கட்டுப்படுகிறது. அந்த மனமும் கலக்கும்பொழுது அதுவே கடைசிக் காலம். அதற்குப் பிறகு உடல் ஏற்க வேண்டியதில்லை. அதாவது பிறப்பு - இறப்பு இல்லை. இது செயல்வழியாக இருப்பதால் சொல்லப்படுகிற உரையாடல் மூலம் மட்டுமே இதை அறிந்துகொள்ள முடியாது. எதுவரை உடைகள் மாற்றுவது போல் உடல் மாறிக் கொண்டேயிருக்கின்றதோ அதுவரை உடல்களின் முடிவு எப்படி ஏற்படும்? மனம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு, கட்டுப்பட்ட மனமும் ஒன்றிடும் காலத்தில் உயிருடன் இருக்கும்போதே உடலுடன் உள்ள சம்பந்தங்கள் விலகிச் செல்கின்றன. இறந்த பிறகு இந்த நிலை கிட்டினால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் பரிபூர்ணமாக இருந்திருக்க மாட்டார். பல பிறவிகளின் பயிற்சியிலிருந்து சித்திபெற்ற ஞானி என்னுடைய உருவத்தையே பெறுகிறார் என்று யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறியிருக்கிறார். நான் அவராகிறேன். அவர் என்னில் இருக்கிறார். எங்களிடையே சிறிதளவு கூட வித்தியாசம் இருப்பதில்லை. இதனால் உயிருடன் இருந்துகொண்டே நிலையைப் பெறுவது ஆகும். அதற்குப் பிறகு உடல் இல்லை என்றால் அதுவே உடல்களின் முடிவும் ஆகும்.

யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார் : எந்த மனிதன் கடைசிக் காலத்தில் அதாவது மனம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு ஒன்றிடும் காலத்தில், என்னுடைய ஸ்மரணை செய்துகொண்டே உடல் சம்பந்தத் திலிருந்து விலகி நிற்கிறானோ, அவன் என்னைப் போலவே உருவத்தைப் பெறுகிறான். இது உண்மையானது.

இந்த உடல் முடிவிற்குப் பிறகு பிறவி எடுக்க வேண்டியிருக்காது. மற்ற உடல் முடிவு மரணம் ஆகும். அதுதான் உலக வழக்கில் உள்ளது. ஆனால் இதில் உடலின் முடிவிற்குப் பின் மறுபடியும் பிறவி எடுக்க வேண்டியிருக்கும்.

யம் யம் வாபி ஸ்மரன் பாவம் த்யஜத்-யந்தே கலேவரம்
தம் தமேவைதி கௌந்தேய ஸதா தத்பாவ-பாவித: 6

குந்தி மகனே ! மரணம் நேரும் சமயத்தில் எந்த உணர்வினை நினைத்தபடி உடலைத் துறக்கிறானோ, அதையே அவன் பெறுகிறான். அப்போது மிகவும் சுபலமாயிற்றே? வாழ்க்கை முழுவதும் உல்லாசமாக இருந்து சாகும் சமயத்தில் மட்டும் பகவானை ஸ்மரணை செய்யலாமே? ஆனால் அங்ஙனம் அல்ல என்று யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார்.

வாழ்வு முழுவதும் எதைச் சிந்திக்கிறானோ, அந்த உணர்வையே சாகுந் தறுவாயிலும் பெறுகிறான். எந்த எண்ணத்தை வாழ்வு முழுவதும் பயிற்சி செய்கிறானோ அதே எண்ணம் மறுபடியும் மறுபடியும் வருகிறது. வேறு எதையும் சிந்திப்பதில்லை. எனவே,

தஸ்மாத் ஸர்வேஷு காலேஷு மாமனுஸ்மர யுத்ய ச
மய்யர்ப்பித மனோபுத்திர்-மாமேவைஷ்யஸ்-யஸம்சயம்: 7

அர்ஜுனா ! நீ ஒவ்வொரு நொடியும் என்னையே நினைத்து ஜபித்தபடி போர் செய் ! என்னில் அர்ப்பணிக்கப்பட்ட மனம், அறிவுடன் நீ சந்தேகமில்லாமல் என்னையே அடைவாய் ! சிந்தனையும் போரும் ஒரே சமயத்தில் எப்படி நிகழ முடியும்?

''கண்ணனுக்கு ஜே ! பகவானுக்கு ஜே !'' என்று கூறியபடி பாணத்தைச் செலுத்து ! நிரந்தரப் போரும் ஒரே உருவம்தான். ஜபம் செய்யும் உருவத்தை அடுத்த சுலோகத்தில் தெளிவுபடுத்தி யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார்.

அப்ப்யாஸ-யோக-யுக்தேன சேதஸா நான்யகாமினா
பரமம் புருஷம் திவ்யம் யாதி பார்த்தானுசிந்தயன் 8

பார்த்தா ! அந்த ஸ்மரணைக்கான பயிற்சியுடன் (என்னுடைய சிந்தனையும் யோகமும் ஒன்றேதான்) என்னைத் தவிர வேறு எங்கும் செல்லாத சித்தத்துடன் நிரந்தரமாக என்னை வழிபடுபவன் பரம பிரகாச

உருவமான திவ்விய புருஷர் அதாவது பரமாத்மாவை அடைகிறான். இந்தப் பென்சிலை நீங்கள் பகவான் என்று நினைத்தால், இதைத் தவிர வேறு ஒன்றையும் நினைக்கக் கூடாது. இதற்கு அக்கம் பக்கம் புத்தகமோ வேறு எதுவோ இருந்தால் கூட உங்களுடைய நினைவு அவற்றின் பக்கம் சென்றால் நினைவு துண்டிக்கப்படுகிறது. ஸ்மரணை (நினைவு) இத்தனை நுட்பமாக இருக்கும்போது இஷ்ட தேவதையை விடுத்து வேறு எவரையும் ஸ்மரணை செய்யக்கூடாதென்று இருக்கும்பொழுது மனது அலையாமல் இருக்க வேண்டும். அப்படி இருந்தால் ஸ்மரணையும் போரும் ஒரே சமயத்தில் எங்ஙனம் நடைபெறும்? உண்மையில் நீங்கள் சித்தத்தை எல்லா பக்கங்களிலிருந்தும் வயப்படுத்தி உங்களின் ஆராதிக்கும் கடவுளின் நினைவில் ஈடுபடும்பொழுது காமம், குரோதம், விருப்பு, வெறுப்பு ஆகிய மாயையின் பிரவிருத்திகள் தடைக் கற்களாக முன்னே நிற்கும். நீங்கள் ஸ்மரணை செய்வீர்கள். ஆனால் அவைகள் உங்கள் மனத்தில் ஆவேசத்தை எழுப்பும். உங்கள் மனம் ஸ்மரணையிலிருந்து விலகப் பார்க்கும். இந்த வெளிப்புறப் பிரவிருத்திகளைக் கடப்பதுதான் போராகும். சிந்தனையின் மூலமே இதனை ஒழிக்க முடியும். எனவே நிரந்தர சிந்தனையுடன் கூட போரும் நடக்கலாம். கீதையில் ஒரு சுலோகம் கூட வெளியில் நடக்கும் வெட்டு, குத்து இவற்றை ஆதரிக்கவில்லை. எதனைச் சிந்தனை செய்ய வேண்டும்? இதுபற்றிக் கூறுகிறார்.

கவிம் புராண-மனுஷாஸிதார-
மணோரணீயாம்ஸ-மனுஸ்மரேத்-ய:
ஸர்வஸ்ய தாதார-மசிந்த்யரூப-
மாதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத் 9

அந்தப் போருடன் அந்த மனிதன் எல்லாம் அறிந்த, நாதியற்ற, எல்லாரையும் அடக்கி ஆள்பவரான (நுட்பத்திலும் நுட்பமான) எல்லாரையும் பாதுகாப்பவருமான, சிந்தனைக்கு அப்பாற்பட்ட வரான (எதுவரை சித்தமும், சித்தத்தின் அலைகளும் மோது கின்றனவோ அதுவரை அவர் புலப்படுவதில்லை. சித்தத்தைக் கட்டுப்படுத்தியவுடன் சித்தம் அதில் ஒன்றிவிடும் நிலையில் அவர் புலப்படுவார்). நித்தியப் பிரகாச உருவம் உடைய, அஞ்ஞானத்திற்கு அப்பாற்பட்டவரான பரமாத்மாவை நினைக்கிறான்.

முன்பு ''என்னைச் சிந்தனை செய்கிறான்'' என்று கூறியவர், இங்கு அந்த பரமாத்மாவை ஸ்மரணை செய்கிறான் என்கிறார். எனவே அந்தப் பரமாத்மாவின் சிந்தனை அல்லது தியானத்தின் தொடர்பு மூலம் தத்துவ நிலையில் நிலைத்து நிற்கும் மகாபுருஷராகும்.

ப்ராயாணகாலே மனஸாசலேன
பக்த்யாயுக்தோ யோகபலேன சைவ
ப்ருவோர்-மத்த்யே ப்ராண-மாவேச்ய ஸம்யக்
ஸ தம் பரம் புருஷ-முபைதி திவ்யம் 10

எவன் எப்பொழுதும் அந்தப் பரமாத்மாவை தியானம் செய்கிறானோ, அந்த பக்தியுடன் கூடிய மனிதன் மனம் ஒன்றிவிடும் நிலையுள்ள காலத்தில் யோக பலம் அல்லது நியமிக்கப்பட்ட கர்மத்தை கடைப்பிடிப்பதன் மூலம் புருவங்களுக்கு இடையில் பிராணாவை நன்கு நிலைநிறுத்தி (பிராண-அபானத்தை நன்கு சமனப்படுத்தி, உள்ளே உத்வேகமில்லாமல், வெளியில் சங்கல்பம் எடுக்காமல், சாத்வீகம் — ரஜஸ் — தமஸ் ஆகிய குணங்கள் மிகவும் சாந்தமாக இருக்கின்றனவோ, சுவாசம் இஷ்ட தேவதையில் நிலைத்து நிற்கிறதோ அந்த வேளையில்) அசையாத மனத்துடன் அதாவது நிலையான அறிவு உடைய மனிதன் அந்த திவ்விய புருஷரான பரமாத்மாவை அடைகிறான். அந்தப் பரமாத்மாவை அடையும் வழிமுறை யோகம்தான் என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். அதற்கான நியமிக்கப்பட்ட செயலின் அனுஷ்டானம்தான் 'யோகக் கிரியை' ஆகும். அதுபற்றிய விரிவான வருணனையை யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் நான்காவது, ஆறாவது அத்தியாயங்களில் சொல்லியிருக்கிறார். இப்பொழுது அவர் ''எப்பொழுதும் என்னைத் தியானம் செய்'' என்று கூறுகிறார். எப்படிச் செய்வது? இதே யோக நிலையில் நிலைத்து நின்று செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்யும் திவ்விய மனிதனுக்கு இந்த பிரம்ம நிலை கிடைக்கிறது. அதன்பின் அது மறக்கப்படுவதுமில்லை. ''பிரயாண காலத்தில் அதாவது மனம் ஒன்றிவிடும் நிலையில் உள்ள காலத்தில் எப்படி அறியப்படு கிறீர்கள்?'' என்ற கேள்விக்கு இங்கு பதில் கிடைக்கிறது. அடையத் தகுந்த பதத்தின் விளக்கத்தைப் பார்ப்போம். இதுபற்றி கீதையில் பல இடங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது.

யதக்ஷரம் வேதவிதோ வதந்தி
விசந்தி யத்-யதயோ வீதராகா:
யதிச்சந்தோ ப்ரஹ்மசர்யஞ் சரந்தி
தத்தே பதம் ஸங்க்ரஹேண ப்ரவக்ஷ்யே 11

தெரியாத தத்துவத்தை நேரிலேயே கண்டறிந்த மக்கள் எந்தப் பரம பதத்தை ''அறியாதது'' என்று கூறினார்களோ, வைராக்கியத்துடன் மகாத்மாக்கள் எதில் நுழைய முயற்சிக்கிறார்களோ, (பிரம்மச்சரியத்தின் பொருள் பிறப்புறுப்புகளைக் கட்டுப்பாட்டில் வைப்பது என்றல்லாமல், வெளி தொட்டுணர்வுகளை மனத்தால் தியாகம் செய்து பிரம்மத்தை எப்பொழுதும் சிந்தனை-தியானம் செய்வதுதான் பிரம்மச்சரியம். அதுவே பிரம்மத்தின் தரிசனம் செய்வித்து, அதிலேயே இடமும் பெற்றுத் தருகிறது. இந்த முறை இந்திரியக் கட்டுப்பாடு மட்டுமல்ல, எல்லா புலன்களும் தாமே கட்டுக்குள் வருகின்றன. இம்மாதிரியான பிரம்மசரியத்தை எவன்

கடைப்படிக்கிறானோ) எது இதயத்தில் தேக்கி வைக்கத் தகுந்ததாக இருக்கிறதோ, எது ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாக இருக்கிறதோ, அத்தகைய பதத்தை நான் உனக்குக் கூறுகிறேன். இந்தப் பதம் யாது? அதை எப்படி அடைவது? இது பற்றி யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார்.

ஸர்வத்வாராணி ஸம்யம்ய மனோ ஹ்ருதி நிருத்த்ய ச
மூர்த்ன்-யாதா-யாத்மான: ப்ராண-மாஸ்த்திதோ யோகதாரணாம் 12

எல்லாப் புலன்களின் கதவுகளையும் அடைத்து அதாவது சிற்றின்ப போகங்களிலிருந்து விலகி நின்று மனத்தை இதயத்தில் நிலை நிறுத்தி (தியானம் இதயப் பகுதியிலேயே வரிக்கப்படுகிறது. அது வெளியே அல்ல. பூஜை வெளியில் செய்யப்படுவதல்ல) பிராண அல்லது அந்தக்கரணத்தின் வியாபாரத்தை அறிவினால் கட்டுப்படுத்தி நிலைத்து நின்று, (யோகத்தைக் கடைப்பிடித்து நிற்க வேண்டும், வேறு வழி இல்லை)

ஓமித்-யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம வ்யாஹரன் மாமனுஸ்மரன்
ய: ப்ரயாதி த்யஜன் தேஹம் ஸ யாதி பரமாம்கதிம் 13

அழிவில்லாத பிரம்மத்தின் சின்னமான ''ஓம் இதி'' என்று எந்த மனிதன் தியானித்தபடி உடலைத் தியாகம் செய்கிறானோ அந்த மனிதன் பரம கதியை அடைகிறான்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் ஒரு யோகியே. பரம தத்துவத்தில் நிலைத்த மகா புருஷரும் சற்குருவும் ஆவார். யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறினார். 'ஓம்' அழிவில்லாத பிரம்மத்தின் அடையாளம். நீ அதை உச்சரித்து என்னைத் தியானம் செய். எதில் ஒன்றிவிடுகிறானோ, எது கிடைக்கிறதோ, அதுவே பிரம்ம நிலைபெற்ற மகாபுருஷரின் பெயராகிறது. எனவே பெயரை 'ஓம்' என்னும் உருவம் 'நான்' என்றும் அவர் கூறினார். யோகேஷ்வர் 'கிருஷ்ணா' 'கிருஷ்ணா' என்று கூறச் சொல்லவில்லை.

காலப்போக்கில் பக்தர்கள் அவருடைய பெயரை ஜபிக்க ஆரம்பித்தனர். தமது சிரத்தைக்கேற்ப அதன் பலனையும் பெறுகிறார்கள். எங்கு மனிதனின் சிரத்தை நிலைக்கிறதோ அங்கு அவனது சிரத்தையை வளர்த்து அதன் பலனுக்கான வழிமுறையும் தருகிறேன்.

சிவபெருமான் 'ராம்' என்ற சொல்லை வலியுறுத்தினார். 'ரா', 'ம்' ஆகிய இரண்டு எழுத்துக்களுக்கிடையே கபீர் மனத்தைக் கட்டுப் படுத்துவதில் சமர்த்தனானான்'' என்று கபீர் கூறுகிறார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் '' 'ஓம்' என்ற மந்திரச் சொல்லை வலியுறுத்துகிறார். ஓ ஹம்ஸ — ஓம் அதாவது அந்தப் பரம்பொருள் என்னுள்ளே இருக்கிறது. அவனை வெளியில் தேட வேண்டியதில்லை.'' என்று அவர் கூறுகிறார். இந்த 'ஓம்' என்ற அட்சரமும், அந்தப் பரம்பொருளை அறிமுகப்படுத்தி விட்டு சாந்தமாகிவிடுகிறது. உண்மையில் அந்தப் பிரபுவிற்கு எண்ணற்ற

பெயர்கள் இருக்கின்றன. ஜபத்திற்கு மிகச் சிறிய பெயர்தான் ஏற்றதாக இருக்கிறது. சுவாசத்தில் கலந்தபடி அது பரமாத்மாவின் நினைவுகளைத் தருவதாக இருக்க வேண்டும். அதை விடுத்து வெவ்வேறு தேவி தேவதைகளின் விவேகமற்ற கற்பனையில் திளைத்து இலட்சியத்தைக் கைவிட்டு விடக்கூடாது.

பூசனைக்குரிய மகாராஜ் அவர்கள் கூறுவதுண்டு : என்னுடைய உருவத்தைப் பார்க்கட்டும் ! சிரத்தையுடன் இரண்டு அல்லது இரண்டரை எழுத்துகளைக் கொண்ட் ஓம், சிவ, ராம என்ற பெயர்களிலிருந்து ஏதேனும் ஒன்றை ஜபிக்கட்டும். அந்தப் பொருளுடைய இஷ்ட தேவதையின் உருவத்தைத் தியானம் செய்யட்டும். சற்குருவைத்தான் தியானம் செய்கிறார்கள். நீங்கள் இராமரையோ, கிருஷ்ணரையோ அல்லது வைராக்கியத்துடன் கூடிய மகாத்மாவையோ (பதஞ்சலி யோகம் 1/37, 39) பற்றிக் கொள்ளுங்கள். உங்கள் தியான அனுபவத்தில் அவர் கிடைப்பார். அவர் உங்கள் காலத்தின் அதாவது சற்குருவின் பக்கம் உங்களைத் திசை திருப்புவார். அவர் வழிகாட்டி ஆகும்போது நீங்கள் பிரகிருதி க்ஷேத்திரத்திலிருந்து மறுபடியும் கரையேறிவிடுகிறீர்கள். நானும் முதலில் ஒரு தேவதையின் (ஸ்ரீ கிருஷ்ணரது விராட் உருவத்தை) சித்திரத்தை வைத்து தியானம் செய்து கொண்டிருந்தேன். ஆனால் பூசனைக்குரிய மகாராஜ் அவர்களிடம் அனுபவம் பெற்றதும் அந்த வழிமுறை மறைந்து விட்டது. ஆரம்பத்தில் சாதகர்கள் நாமத்தை ஜபிக்கிறார்கள். ஆனால் மகாபுருஷரின் உருவத்தைத் தியானம் செய்யத் தயங்குகிறார்கள். அவர்கள் தங்களது கொள்கையை விட்டுவிடத் தயங்குகிறார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் வேண்டாம் என்று கூறிய அந்த பிற தேவதைகளை அவர்கள் பூஜிக்கிறார்கள். எனவே பூரண சமர்ப்பண உணர்வுடன் ஏதேனும் மகாபுருஷரை சரணடையுங்கள். புண்ணிய புருஷார்த்தம் வலுவடைந்ததும், குதர்க்கங்கள் சமனமாகி யதார்த்த கிரியையில் நுழைவு ஏற்படுகிறது. இவ்வாறு 'ஓம்' அட்சரத்தை அதாவது எழுத்தை ஜபித்து, பரமாத்மா உருவமான சற்குருவின் உருவத்தை எப்பொழுதும் தியானம் செய்வதால் மனம் கட்டுப்பட்டு ஒன்றிவிடுகிறது. அதே நொடியில் உடலின் சம்பந்தமும் அற்றுப் போய்விடுகிறது. மரணத்தால் மட்டும் (சரீர) உடல் சம்பந்தம் அற்றுப்போய் விடுவதில்லை என்பதே யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் கருத்து.

அனன்யசேதா: ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யஷ:
தஸ்யாஹம் ஸுலப: பார்த்த நித்ய-யுக்தஸ்ய யோகின: 14

என்னைத் தவிர வேறு எவருமே சித்தத்தில் இல்லை. மற்ற எவருடைய சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்டு அதாவது ஒப்பற்ற சித்தத்தில் நிலைத்து எவன் என்னை எப்பொழுதும் தியானம் செய்கிறானோ, எப்பொழுதும் என்னைத் தன்னுள் கொண்ட அந்த யோகிக்கு என்னை

அடைவது சுலபமாகிறது. சுலபமானதால் என்ன கிடைக்கிறது?

மாமுபேத்ய புனர்ஜன்ம து:க்காலய-மசாச்வதம்
நாப்னுவந்தி மஹாத்மான: ஸம்ஸித்திம் பரமாங்கதா: 15

என்னை அடைந்ததும் துக்கங்களின் இருப்பிடமான நீர்க்குமிழி போலான மறுபிறவியைப் பெறமாட்டான். பதிலாக பரம சித்தியைப் பெறுகிறான். அதாவது என்னை அடைவதும் சித்தி பெறுவதும் ஒன்றேதான். பகவானை அடைந்தால்தான் மறுபிறவியை மனிதன் தவிர்க்க முடியும். மறு பிறவியின் எல்லை யாது?

ஆப்ரஹ்ம-புவனால்லோகா: புனராவர்த்திநோர்ஜுன
மாமுபேத்ய து கௌந்தேய புனர்ஜன்ம ந வித்யதே 16

அர்ஜுனா ! பிரம்மாவிலிருந்து புழு, பூச்சி வரையிலான எல்லா உலகங்களும் மறுபடியும் மறுபடியும் தோன்றுவனவாகும். பிறப்பது, இறப்பது என்றவாறு மறுபடியும் மறுபடியும் இதே வரிசையில் செல்கின்றனர். ஆனால் குந்தி மகனே ! என்னை அடைந்த எந்த மனிதனும் மறுபடியும் பிறப்பதில்லை. தர்ம நூல்களில் பற்பல உலகங்களின் கற்பனை ஈஸ்வரனுடைய பாதையில் பெருமைகளை விளக்கும் உள் அனுபவம் அல்லது உருவகம் மட்டுமேயாகும். ஆகாயத்தில் நரகம் என்ற குழியுமில்லை. சொர்க்கம் என்ற அரண்மனையும் இல்லை. தெய்வீகச் செல்வம் கொண்ட மனிதன் தேவதையாகிறான். அசுர செல்வத்தைக் கொண்ட மனிதன் அசுரனாகிறான். ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய உறவினர்களான கம்சன், இராட்சசன், பாணாசுரன், அரக்கன், தேவர், மனிதன், பிராணிகள் முதலான யோனிகள்தான் வெவ்வேறு உலகங்களாகும். ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் கருத்துப்படி ஜன்ம ஜன்மங்களாகச் சேரும் ஸம்ஸ்காரங்களுக்கு ஏற்ப மனிதன் புதிய உடல் எடுக்கிறான்.

அமரர் என்று கூறப்படும் தேவர்களும் மரணம் அடைபவர்களே. இதைவிட வலுவற்ற புண்ணியத்திலிருந்து மிருத்யு லோகம் கிடைக்கிறது. கொடுமையான அழிவு என்னவாக இருக்க முடியும்? எந்த உடலில் சேகரிக்கப்பட்ட புண்ணியம் அழிந்து விடுகிறது? அந்த தேவ உடலால் என்ன பயன்? தேவலோகம், பசு லோகம், பூச்சி-புழு லோகம் ஆகியவைகள் போகத்திற்கு உரிய உலகங்கள் மட்டுமேயாகும். கர்மங்களைச் செய்யும் மனிதன் மட்டுமே அதன் மூலம் பரம பதத்தைப் பெறுகிறான். அதன் பிறகு அவன் மீண்டும் பிறப்பதில்லை. யதார்த்த கர்மங்களைச் செய்து மனிதன் தேவன் ஆகலாம். பிரம்மாவின் நிலை பெறலாம். ஆயினும் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தி, ஒன்றுபட்டு, பரமாத்மாவின் சாட்சாத்காரம் செய்து அந்தப் பரம பாவத்தில் நிலைக்காதவரை அவன் மறுபிறவி யிலிருந்து தப்ப முடியாது. உதாரணமாக உபநிஷதத்தில் இந்த சத்தியம் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

''இதயத்தில் உள்ள சம்பூர்ண ஆசைகள் வேரோடு அழியும் பொழுது மரணத்திற்கு உட்பட்ட மனிதன் அமரன் ஆகிறான். அவன் இந்த உலகிலேயே இந்த மனித உடலிலேயே பரப் பிரம்மத்தை நன்கு சாட்சாத்காரமாக அறிகிறான்''.

என்ன? பிரம்மா கூடவா மரணத்திற்கு உட்பட்டவர்? என்ற கேள்வி எழுகிறது. மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் பிரம்மாவைப் பற்றிக் கூறும்பொழுது பிரம்ம நிலை கிட்டிய பிறகு அறிவு இயந்திரம் மட்டுமேயாகும். அதன்மூலம் பரமாத்மா புலப்படுகிறான். அத்தகைய மகாபுருஷர்கள் மூலம் வேள்வி ஏற்பாடு செய்யப்படுகிறது என்று யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறினார். இங்கோ பிரம்மாவின் நிலை கிட்டிய பிறகும் மறுபிறவியிருக்கிறது என்று அவர் கூறுகிறார். ஆக, யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் என்னதான் சொல்ல விரும்புகிறார்?

உண்மையில் எந்த மகாபுருஷர்கள் மூலம் பரமாத்மா புலப்படுகிறாரோ அந்த மகாபுருஷர்களின் அறிவும் பிரம்மா இல்லை. ஆனால் மக்களுக்கு உபதேசம் தருவதனால், நன்மைக்கு வித்திடுவதால் பிரம்மா என்று கூறப்படுகிறார்கள். அவர்கள் பிரம்மாக்கள் அல்லர். அவர்களிடம் அவர்களது அறிவு இருப்பதுமில்லை. ஆனால் சாதனைக் காலத்தில் அறிவுதான் பிரம்மாவாகிறது. ''ஆணவம் சிவன், அறிவு பிரம்மா, மனம் சந்திரன், சித்தம் மகான்'' என்று கூறப்படுகிறது.

சாதாரண மனிதனின் அறிவு பிரம்மா அல்ல. அறிவு எப்பொழுது இஷ்ட தேவதையில் நுழைய ஆரம்பிக்கிறதோ, அப்பொழுதிலிருந்தே பிரம்மாவின் தோற்றம் உண்டாகிறது. அதற்கு நான்கு நிலைகள் உள்ளன. மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்ட போதிலும் மறுபடியும் அதை நினைவுக்குக் கொண்டு வருவோம் — அவைகள் பிரம்ம வித், பிரம்ம வித்வர், பிரம்ம வித்வரியான், பிரம்ம வித்வரிஷ்ட என்பதாம். பிரம்ம வித்தையில் கலக்கும் புத்தி அதாவது அறிவு 'பிரம்மவித்' — எவன் பிரம்ம வித்தையில் சிறந்து விளங்குகிறானோ அவன் பிரம்மவித்வர் ஆவான். பிரம்ம வித்தையில் சாமர்த்தியம் தருவதோடு அதைக் கண்காணித்து நடத்துவதுமான அறிவு பிரம்ம வித்வரீயான் ஆகும். பிரம்ம வித்வரிஷ்டத்தின் கடைசிக் கோட்டிலிருந்து இஷ்ட தேவதையின் பெருக்கு தொடங்குகிறது. இதுவரை அறிவு இருக்கிறது. ஏனெனில் பெருகும் இஷ்ட தேவதை இதுவரை தனியாக இருக்கிறது. கிரகிக்கும் அறிவு தனியாக இருக்கிறது. இதுவரைக்கும் அது பிரகிருதியின் எல்லையில் தானிருக்கிறது. அத்தகைய சிறந்த நிலையிலுள்ள மனிதனும் மறு பிறவியில் எல்லையில்தான் இருக்கிறான். எப்பொழுது சுயம்பிரகாசமான உருவத்தில் அறிவு (பிரம்மா) இருக்கிறதோ, விழிப்புணர்வுடன் இருக்கிறதோ, அப்பொழுது எல்லா ஜீவராசிகளும் (சிந்தனையின் பெருக்கு) விழிப்புணர்வுடன் இருக்கின்றன. எப்பொழுது அஞ்ஞான இருள் இருக்கிறதோ அப்பொழுது உணர்வற்று இருக்கிறது. இதைத்தான்

பிரகாசம்- இருட்டு, இரவு-பகல் என்று கூறுகிறோம்.

இஷ்ட தேவதை பெருக்கெடுக்கும் பிரம்மா அல்லது பிரம்ம வித்வேத்தா என்ற உன்னதமான நிலையிலுள்ள அறிவுகளிலும் வித்யா (சுயம்பிரகாசமான உருவமாக இருக்கிறதோ அதில் இணைக்கும் அறிவு) என்ற பகலும், அவித்யா என்ற இரவும் பிரகாசமும் அந்தாரம் என்ற வரிசைக் கிரமமும் இருந்து கொண்டே யிருக்கிறது. இந்த நிலைவரை சாதகனுக்கு மாயையின் தாக்கம் இருக்கிறது. பிரகாச காலத்தில் உணர்வற்ற ஜீவன்கள் உணர்வுள்ளன வாக ஆகின்றன. அவைகளுக்கு இலட்சியம் கண்ணுக்குத் தெரிகிறது. அறிவின் மண்டலத்தில் அவித்யா இரவின் பிரவேச காலத்தில் எல்லா ஜீவன்களும் உணர்வற்றுப் போகின்றன. அறிவு நிச்சய நிலையில் இருப்பதில்லை. உருவத்தின் பக்கம் செல்வது தடைப்படுகிறது. இதுதான் பிரம்மாவின் பகலும் பிரம்மாவின் இரவும் ஆகும். பகலின் பிரகாசத்தில் அறிவின் ஆயிரக்கணக்கான பிரவிருத்திகளின் ஈஸ்வரத் தன்மை பொருந்திய ஒளி பரவிவிடுகிறது. அவித்யாவின் இரவில் இதே ஆயிரக்கணக்கான பிரவிருத்திகளை உணர்வற்ற நிலையின் இருள் சூழ்ந்து விடுகிறது.

சுபம்-அசுபம், வித்யா-அவித்யா ஆகிய இந்த இரண்டு பிரவிருத்திகள் எந்த சமயத்திலும் அமைதியானவுடன் அதாவது உணர்வற்ற நிலை, உணர்வுள்ள நிலை - இரவில் அடங்கி பகலில் உற்பத்தியாகும் இவ்விரண்டு வகைகளாக ஜீவன்கள் (சங்கல்ப பிரவாகம்) அழிந்த பிறகு அந்த புலனுக்கெட்டாத அறிவிலிருந்து மிகவும் அப்பாற்பட்ட, நிரந்தரமான, புலனுக்கெட்டாத உணர்வு ஏற்படுகிறது. அது எப்போதுமே அறிவதில்லை. ஜீவன்கள் உணர்வற்ற, உணர்வுள்ள ஆகிய இரு நிலைகளும் மறைந்த பிறகு ஸனாதன பாவம் கிடைக்கிறது.

அறிவின் மேற் கூறப்பட்ட நான்கு நிலைகளுக்குப் பிறகு மனிதன் மகா புருஷன் ஆகிறான். அவரது உணர்வு மண்டலத்தில் அறிவுக்கு வேலையில்லை. அறிவு பரமாத்மாவின் இயந்திரம் மாதிரி ஆகிவிடுகிறது. ஆனால் மக்களுக்கு அவர் உபதேசம் தருகிறார். நிச்சயமாக ஊக்கம் தருகிறார். எனவே அவனில் அறிவு இருக்கிறது.

ஆனால் அது சாதாரண அறிவுக்கு அப்பாற்பட்டது. அது பரம புலப்படாத நிலையில் இருக்கிறது. அதற்கு மறுபிறவி இல்லை. ஆனால் இந்த புலனுக்கெட்டாத நிலை அடையும்வரை எந்த அறிவு இருக்கிறதோ அதுதான் பிரம்மா, அது மறு பிறவிச் சூழலில்தான் இருக்கிறது. இந்த உண்மைகளை விளக்கி யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார்.

ஸஹஸ்ர-யுகபர்யந்த-மஹர்-யத் ப்ரஹ்மணோ விது:
ராத்ரிம் யுக-ஸஹஸ்ராந்தாம் தேஹோராத்ரவிதோ ஜனா: 17

எவர்கள் ஆயிரம் சதுர் யுகங்களின் பிரம்ம இராத்திரியையும்,

ஆயிரம் சதுர் யுகங்களின் பிரம்ம பகலையும் நன்கு அறிகிறார்களோ அவர்களே சமயத்தின் தத்துவத்தை யதார்த்தமாக அறிந்து கொள்கிறார்கள்.

இந்த சுலோகத்தில் பகலும், இரவும் வித்யா-அவித்யா அதாவது தெய்வீகச் செல்வம், அசுரச் செல்வத்தின் உருவகங்களாகும். பிரம்ம வித்யாவுடன் இணைந்த அறிவு பிரம்மாவின் நுழைவாயில் என்றால் பிரம்ம வித்வரிஷ்டா அறிவு பிரம்மாவின் எல்லைக் கோடாகும். வித்யாவுடன் இணைந்த அறிவு பிரம்மாவின் பகலாகும். எப்பொழுது வித்யா செயலாக்க நிலையில் இருக்கிறதோ, அந்த சமயம் யோகி உருவத்தை நோக்கி முன்னேறுகிறான். அந்தக்கரணத்தின் ஆயிரக் கணக்கான பிரவிருத்திகளில் ஈஸ்வரத் தன்மை பொருந்திய ஒளி சஞ்சாரம் செய்கிறது. இதுபோன்று அவித்யாவின் இரவு வந்ததும், அந்தக் கரணத்தின் ஆயிரக் கணக்கான பிரவிருத்திகளின் மாயையில் மோதல் பெருகுகிறது. ஒளி, இருள் இரண்டிற்கும் இதுவே எல்லையாகும். இதற்குப் பிறகு அவித்யாவும் இருப்பதில்லை. வித்யாவும் இருப்பதில்லை. அந்தப் பரம தத்துவ பரமாத்மா புலப்படுகிறார். எவர்கள் இதைத் தத்துவம் மூலம் நன்கு அறிந்து கொள்கிறார்களோ அந்த யோகிகள் காலத்தின் தத்துவத்தை அறிந்தவர்கள் ஆகிறார்கள். இரவு எப்பொழுது வருகிறது, பகல் எப்பொழுது வருகிறது என்பதையும் காலத்தில் பிரபாவம் எதுவரை இருக்கிறது, அல்லது காலம் எதுவரை நம்மைப் பின் தொடர்கிறது என்பதையும் அறிந்து கொள்கிறார்கள்.

ஆரம்பத்தில் மகான்கள் அந்தக் கரணத்தை சித்தம் என்றும், அறிவு என்றும் கூறி வந்தனர். பின்பு அந்தக் கரணம் மனம், அறிவு, சித்தம், ஆணவம் என்று நான்கு முக்கிய பிரவிருத்திகளாகப் பிரிக்கப் பட்டன. அந்தக்கரணத்தின் பிரவிருத்திகள் எண்ணிலடங்கா. அறிவின் மண்டலத்தில் அவித்யாவின் இரவும், வித்யாவின் பகலும் இருக்கின்றன. இதுதான் பிரம்மாவின் இரவு பகலாகும். உலகம் என்னும் இரவில் எல்லா ஜீவன்களும் உணர்வற்றுக் கிடக்கின்றன. பிரகிருதியில் திரிந்தபடி அவர்களது அறிவு அந்த ஒளியான உருவத்தைப் பார்ப்பது இல்லை. ஆனால் யோகத்தை அனுஷ்டானம் செய்யும் யோகிகள் அதிலிருந்து விழித்துக் கொள்கின்றனர். அவர்கள் உருவத்தை நோக்கி முன்னேறுகிறார்கள். இதையே துளசிதாசர் விளக்குகிறார் ! வித்யாவுடன் இணைந்த அறிவு கெட்ட சேர்க்கையினால் அவித்யாவாக மாறுகிறது. மறுபடியும் நல்ல சேர்க்கையினால் அந்த அறிவில் வித்யாவின் சஞ்சாரம் ஏற்படுகிறது. இந்த ஏற்ற-இறக்கம் நிறைவடையும் நிலைவரை தொடர்கிறது. நிறைவுக்குப் பிறகு அறிவு இருப்பதோ, பிரம்மாவோ, இரவோ, பகலோ எதுவும் இருப்பதில்லை. இதுதான் பிரம்மாவின் இரவு பகலுக்கான உருவகம் ஆகும். ஆயிரக் கணக்கான வருடங்கள் வரை நீடிக்கும் இரவோ ஆயிரக் கணக்கான சதுர் யுகங்களின் பகலோ இருப்பதில்லை. இதுபோல் நான்கு முகங்களைக் கொண்ட பிரம்மாவும்

இல்லை. மேலே கூறப்பட்ட அறிவின் நான்கு சிரமமான நிலைகள் நாம். பிரம்மாவின் நான்கு முகங்கள் அந்தக் கரணத்தின் நான்கு முக்கிய பிரவிருத்திகள். நாம் அவரது சதுர் யுகங்கள். இரவும் பகலும் இதே பிரவிருத்திகளில் தோன்றுகின்றன. எவர்கள் இந்த பேதத்தை தத்துவத்தினால் அறிகின்றனரோ அத்தகைய யோகி மக்கள் காலத்தின் பேதத்தோடு அந்த காலம் எதுவரை பின் தொடர்கிறது என்பதையும் எந்த புருஷன் அந்த காலத்தைக் கடந்து நிற்கிறான் என்பதையும் அறிந்து கொள்கின்றனர். இரவு பகல் அவித்யா-வித்யா ஆகிய இவற்றில் நிகழும் காரியத்தை யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் விளக்குகிறார்.

அவ்யக்தாத் வ்யக்தய: ஸர்வா: ப்ரபவந்த்-யஹராகமே
ராத்ர்யாகமே ப்ரலீயந்தே தத்ரைவாவ்யக்த-ஸம்ஜ்ஞகே 18

பிரம்மாவின் நுழைவுக் காலத்தில் அதாவது வித்யா (தெய்வீகச் செல்வம்)வின் நுழைவுக் காலத்தில் எல்லாப் பிராணிகளும் புலப்படாத அறிவில் விழித்தெழுகின்றனர். அதேபோல் இரவின் நுழைவு காலத்தில் அதே புலப்படாத கண்ணுக்குத் தெரியாத அறிவில் விழிப்பின் நுட்பத் தன்மைகள் உறங்குகின்றன. அந்தப் பிராணிகள் அவித்யா என்னும் இரவில் உருவத்தைத் தெளிவாகப் பார்ப்பதில்லை யென்றாலும் அவைகள் இருக்கின்றன. விழிப்பதற்கும் தூங்குவதற்கும் இந்த அறிவே மூலமாக இருக்கிறது. அது எல்லோரிலும் புலப்படாமல் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் இருக்கிறது.

பூதக்ராம: ஸ ஏவாயம் பூத்வா பூத்வா ப்ரலீயதே
ராத்ரியாகமேவஷ: பார்த்த பாபவத்-யஹராகமே 19

பார்த்தா ! எல்லா ஜீவன்களும் இவ்வாறு விழித்து பிரகிருதியின் கட்டாயத்தினால் அவித்யா என்னும் இரவு வந்ததும் உணர்வற்று உறங்குகின்றனர். நமது இலட்சியம் என்ன என்பதை அவர்கள் உணர்வதில்லை. பகல் வந்ததுமே மறுபடியும் அவர்கள் விழிக்கின்றனர். எதுவரை அறிவு இருக்கின்றதோ அதுவரை இதன் மண்டலத்தில் வித்யா-அவித்யாவின் சிரமம் வந்துபோய்க் கொண்டிருக்கும். அதுவரை அவன் சாதகனாகத்தான் இருக்கிறான். யோகியாக இருப்பதில்லை.

பரஸ்தஸ்மாத்து பாவோன்யோ வ்யக்தோ வ்யக்தாத் ஸ்நாதன:
ய: ஸ ஸர்வேஷு பூதேஷு நஷ்யத்ஸு ந விநஷ்யதி 20

பிரம்மா அறிவு புலப்படாத ஒன்றாகும். புலன்களால் பார்க்க முடியாதது. இதற்கு அப்பால் ஸனாதன, புலப்படாத உணர்வு இருக்கிறது. அது ஜீவன்கள் இழப்படைந்த பிறகும் நஷ்டமடை வதில்லை. அதாவது வித்யாவில் விழிப்புணர்வும் அவித்யாவில் உறக்க நிலையும் பகலில் உற்பத்தியாகி இரவில் உறக்க நிலையும், பகலில் உற்பத்தியாகி இரவில் அடங்கும். இந்த உணர்வுகளைக் கொண்ட புலப்படாத பிரம்மாவின்

மறைவிற்குப் பின் ஸனாதன புலனுக்கெட்டாத எப்பொழுதும் இழப்பை அடையாத உணர்வு கிடைக்கிறது. அறிவில் ஏற்படும் மேற்கூறிய இரண்டு ஏற்றத் தாழ்வும் அழிந்த பிறகு ஸனாதன புலப்படாத உணர்வு அல்லது நிலை கிடைக்கிறது. அதுவே எனது பரம பரம் ஆகும். இந்த ஸனாதனமான புலப்படாத உணர்வு கிடைத்ததும் அறிவும் அதே உணர்வில் ஒன்றி உணர்வாக மாறிவிடுகிறது. எனவே அறிவுதானே மறைந்து அதனிடத்தில் ஸனாதன, புலப்படாத உணர்வு மட்டுமே எஞ்சியிருக்கிறது.

அவ்யக்தோ க்ஷர இத்யுக்தஸ்-தமாஹு: பரமாங்கதிம்
யம் ப்ராப்ய ந நிவர்த்தந்தே தத்தாம பரமம் மம 21

அந்த ஸனாதன, புலப்படாத உணர்வு அட்சயம் அல்லது அழியாதது என்று கூறப்படுகிறது. அதையே பரமகதி என்கின்றனர். அதுவே எனது 'பரம்தாம்' ஆகும்.

அதைப் படைத்த மனிதர்கள் மறுபடியும் பிறப்பதில்லை. அவர்களுக்கு மறு பிறவி இருப்பதில்லை. இந்த ஸனாதன, புலப்படாத உணர்வைப் பெறும் விதிமுறையைக் கூறுகிறார்.

புருஷ: ஸ பர: பார்த்த பக்த்யா லப்ப்யஸ்-த்வனன்யயா
யஸ்யாந்த: ஸ்த்தானி பூதானி யேன ஸர்வமிதம் ததம் 22

பார்த்தா ! எந்த பரமாத்மாவில் எல்லா ஜீவன்களும் இருக்கின்றனவோ எதனால் சம்பூர்ண ஜகமும் வியாபிக்கப்பட்டிருக் கிறதோ அத்தகைய ஸனாதன, புலப்படாத அந்தப் பரம புருஷர் ஒப்பற்ற பக்தியினால் அடையக் கூடியவராவார். ஒப்பற்ற பக்தியின் பொருள் பரமாத்மாவைத் தவிர வேறு எவரையும் தியானம் செய்யாமல் அவரிலேயே ஒன்றிவிடுதல் என்பதாம். ஒப்பற்ற உணர்வில் ஈடுபடும் மனிதர்கள் எதுவரை மறு பிறவியின் எல்லையில் இருக்கின்றனர், எப்பொழுது அதனைக் கடக்கின்றனர்? அதுபற்றி யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார்.

யத்ர காலே த்வனாவ்ருத்திம் ஆவ்ருத்திஞ் சைவ யோகின:
ப்ரயாதா யாந்தி தம் காலம் வக்ஷ்யாமி பரதர்ஷப 23

அர்ஜுனா ! எதுவரைக்கும் உடலைத் துறந்ததும் யோகிகள் மறுபிறவி எடுப்பதில்லையோ அதுவரை உடலைத் துறந்தாலும் மறுபடியும் பிறக்கிறார்கள். நான் இப்பொழுது அந்த காலகட்டத்தை விளக்குகிறேன்.

அக்னிர் ஜ்யோதி-ரஹ: சுக்ல: ஷண்மாஸா உத்தராயணம்
தத்ர ப்ரயாதா கச்சந்தி ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மவிதோ ஜனா: 24

உடல் உறவைத் துறக்கும் சமயம் எவர்களுக்கு முன் ஜோதிமயமான அக்னி எரிந்து கொண்டிருக்கிறதோ, சூரியன் ஜொலித்துக்

கொண்டிருக்கிறானோ, சுக்ல பட்சத்தில் சந்திரன் உதித்து மேலே வந்து கொண்டிருக்கிறானோ, உத்தராயணத்தில் மேகமற்ற தெளிவான அழகான ஆகாயம் இருக்கிறதோ, அந்தக் காலகட்டத்தில் பயணம் செய்யும் பிரம்ம வேதியான யோகிகள் பிரம்மத்தை அடைகின்றனர்.

அக்னி பிரம்ம தேஜஸின் சின்னமாகும். பகல் நேரம் வித்யாவின் பிரகாசமாகும். சுக்ல பட்சம் தூய்மையின் அடையாளமாகும். விவேகம், வைராக்கியம், சமனம், அடக்கம், வீரம், ஞானம், ஆகிய ஆறு செல்வங்கள்தாம் ஷண்மாஸமாகும். மேலே செல்லும் நிலைதான் உத்தராயணம் ஆகும். பிரகிருதிக்கு முற்றிலும் அப்பாற்பட்ட இந்த நிலையில் செல்லும் பிரம்ம ஞானியான யோகிகள் பிரம்மத்தை அடைகிறார்கள். அவர்களுக்கு மறுபிறவி இருப்பதில்லை. இந்த ஜோதியைப் பெறாத ஒப்பற்ற சித்தத்தினால் நிலைத்திருக்கும் யோகிகள், சாதனையை நிறைவு செய்யாதவர்கள். அவர்களின் நிலை என்ன? இதுபற்றிக் கூறுகிறார்.

தூமோ ராத்ரிஸ்-ததா க்ருஷ்ண: ஷண்மாஸா தக்ஷிணாயனம்
தத்ர சாந்த்ரமஸம் ஜ்யோதிர்-யோகீ ப்ராப்ய நிவர்த்ததே 25

எவர்களுடைய பிரயாண காலத்தில் புகை சூழ்ந்திருந்தால், யோக அக்னியிருந்த போதிலும் (வேள்வி விதிமுறைகளில் கிடைக்க கூடிய அக்னியின் உருவம்தான் அக்னி) புகை மண்டியிருந்தால், அவித்யா என்ற இரவாக இருந்தால், இருள் சூழ்ந்திருந்தால் கிருஷ்ண பட்சத்தில் சந்திரன் மங்கலாக கருமை அதிகமாக இருந்தால், அது விகாரங்களுடன் கூடிய (காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சர்யம்) தட்சிணாயனமாக இருந்தால், பரமாத்வாவின் நுழைவு இன்னும் வெளியிலேயே தள்ளியே இருக்கிறது) அத்தகைய யோகி மக்களுக்கு மறு பிறவி எடுக்க வேண்டி இருக்கும். அப்படியானால் அந்த உடலுடன் அந்த யோகியின் சாதனையும் கெட்டு விடுகிறதா? இதுபற்றி யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார்.

சுக்லக்ருஷ்ணே கதீ-ஹ்யேதே ஜகத்: ஸாஷ்வதே மதே
எகயா யாத்-யனாவ்ருத்தி மன்யயாவர்த்ததே புன: 26

மேலே கூறிய சுக்லம், கிருஷ்ணம் என்று இரண்டு கதிகளும் உலகத்தில் நிரந்தரமானவை. அதாவது சாதனை என்றும் அழிவதில்லை. சுக்ல நிலையில் செல்பவர்கள் மறுபடியும் திரும்பிவராத பரமகதியை அடைகின்றனர். இரண்டாவது நிலையில், மங்கிய ஒளியும், அதிகமான இருளும் இருக்கிறது. அத்தகைய நிலையில் செல்பவர்கள் மறுபடியும் பிறக்கிறார்கள். எதுவரை பூரண ஒளி கிடைக்கவில்லையோ அதுவரை உபாசனை செய்தல் அவசியமாகிறது. கேள்வி நிறைவடைகிறது இதற்கான சாதனையை வலியுறுத்திக் கூறுகிறார்.

**நைதே ஸ்ருதீ பார்த்த ஜானன் யோகீ முஹ்யதி கஸ்சன
தஸ்மாத் ஸர்வேஷு காலேஷு யோகயுக்தோ பவர்ஜுன 27**

பார்த்தா ! இவ்வாறு இந்த வழிகளை அறிந்த யோகி மோகம் கொள்வதில்லை. பூரண ஒளிபெற்ற பிறகு பிரம்மத்தை அடைவோம் என்றும், ஒளி மங்கலாக இருந்தால் மறு பிறவி உண்டு என்பதையும், மறுபிறவியில் சாதனை கெட்டுவிடுவதில்லை என்பதையும் அவன் அறிவான். எனவே, அர்ஜுனா ! நீ எப்போதும் யோகத்துடன் கூடி இரு. அதாவது எப்போதும் தியானம் செய்து கொண்டே இரு.

**வேதேஷு யஜ்ஞேஷு தபஸ்ஸு சைவ
தானேஷு யத் புண்யபலம் ப்ரதிஷ்டம்
அத்யேதி தத் ஸர்வ-மிதம் விதித்வா
யோகீ பரம் ஸ்த்தான-முபைதி சாத்யம். 28**

இதை சாட்சாத்காரத்துடன் அறிந்து (ஒப்புக் கொண்டு அல்ல) யோகி வேதம், வேள்வி, தவம், தானம் ஆகியவற்றின் பலன்களைக் கடந்து நின்று ஸனாதன பரம பதத்தை அடைகிறான். புலனுக்கு எட்டாத பரமாத்மாவின் சாட்சாத்காரமான அறிவுதான் வேதமாகும்.

அந்த புலனுக்கு எட்டாதது, புலப்பட்ட பின் எதைப்பற்றிய அறிவு வேண்டும்? புலப்பட்டதும் வேதங்களின் பயன் முடிவடைந்து விடுகிறது. ஏனெனில் அறிபவன் ''அதனினின்றும்'' வேறுபட்ட வனாக இருப்பதில்லை. வேள்வி அல்லது ஆராதனையின் வழிமுறைகள் அவசியமாக இருந்தன. எப்பொழுது அந்த தத்துவம் புலப்பட்டு விட்டதோ, அதன்பின் எதனை பஜனை செய்ய வேண்டும்? மனத்துடன் கூடிய புலன்களை அடக்குதல்தான் தவம். இலட்சியம் நிறைவேறிய பிறகு எதற்காகக் தவம் செய்ய வேண்டும்? மனம், வாக்கு, செயல் மூன்றின் ஒருமித்த சமர்ப்பணம்தான் தானமாகும். இதன் புண்ணிய பலன் பரமாத்மாவை அடைதலாகும். பலன் கிடைத்த பிறகு இவைகளினால் என்ன பயன்? அந்த யோகி வேள்வி, தவம், தானம் ஆகியவற்றின் பலனையும் கடந்து நிற்கிறான். அந்தப் பரமபதத்தை அடைந்து விடுகிறான்.

முடிவுரை :

இந்த அத்தியாயத்தில் ஐந்து முக்கியமான கருத்துகள் ஆராயப் பட்டன. அவைகளில் முக்கியமானது ஏழாவது அத்தியாயத்தின் முடிவில் யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரால் எழுப்பப்பட்ட கேள்விகளை நன்கு அறியும் ஆர்வத்துடன் இந்த அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் கேட்கப்பட்ட அர்ஜுனனின் ஏழு கேள்விகளாகும்.

அவன் கேட்டான் : பகவானே ! நீங்கள் கூறிய அந்தப் பிரம்மம் யாது? அதியாத்மா (அதி ஆன்மா) யாது? சம்பூர்ண கர்மம் யாது?

அதிதைவம், அதி பூதம், அதி யக்ஞும் (பெருவேள்வி) என்பவைகள் யாவை? இறுதி காலத்தில் எப்பொழுதும் மறவாத நிலையில் நீங்கள் எங்ஙனம் அறியப்படுகிறீர்கள்? யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறினார் :

எதற்கு அழிவோ கிடையாதோ அதுதான் பிரம்மம் ஆகும். தன் உருவத்தைப் பெற்றுத்தரும் பரம உணர்வுதான் அத்தியாத்மமாகும். எதிலிருந்து ஜீவன் மாயையின் ஆதிபத்தியத்திலிருந்து விடுபட்டு ஆன்மாவின் ஆதிபத்தியத்திற்குள் வருகிறதோ அதுதான் அத்தியாத்மம் ஆகும். ஜீவன்களின் சுப, அசுப ஸம்ஸ்காரங்களை உண்டு பண்ணும் உணர்வுகளின் அழிவுதான் கர்மத்தின் சம்பூர்ண மாகும். இதற்கு மேல் கர்மம் செய்ய வேண்டியிருப்பதில்லை. ஸம்ஸ்காரங்களின் உற்பத்தியை அழிக்கும் பொருள்தான் கர்மம் ஆகும்.

இதுபோன்று இழப்பை அடையும் உற்பத்தி செய்யும் மூலமான அழியும் உணர்வுகளே அதிபூதம் ஆகும். அவைகள்தான் ஜீவன்களின் தலைவர்கள் ஆகும். பரம புருஷர்தான் அதிதேவர் ஆகும். அவரிலேயே தெய்வீகச் செல்வங்கள் ஒன்றுபடுகின்றன. இந்த உடலில் அதியக்ஞும் நான்தான். அதாவது எதில் வேள்வி ஒன்று படுகிறதோ அந்த அதியக்ஞும் நான்தான். வேள்வியின் தலைவன் நான்தான். அத்தகைய வேள்வி செய்யும் யோகி என்னுடைய உருவத்தை அடைகிறான்.'' அதாவது ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் யோகியாக இருந்தார். வெளியே இல்லாமல் இந்த உடலினுள்ளே இருக்கும் புருஷர்தான் அதியக்ஞன் ஆவான். கடைசிக் காலத்தில் நீங்கள் எங்ஙனம் அறியப்படுகிறீர்கள் என்பதுதான் கடைசிக் கேள்வி.

அவர் கூறினார் : எவர்கள் என்னையே எப்போதும் தியானம் செய்கிறார்களோ என்னைத் தவிர வேறு எந்த பொருட்செறிவின் சிந்தனையை வரவொட்டாமல் தடுக்கிறார்களோ, அத்தகையவர்கள், அங்ஙனம் தியானம் செய்து உடலின் சம்பந்தத்தைத் துறந்து என்னுடைய உருவத்தைப் பெறுகிறார்கள். உடலின் இறப்புடன்தான் இந்த நிலையை அடைய முடியும், என்றில்லை. இறப்பிற்கு பின்தான் கிடைக்குமென்றால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பரிபூர்ணமாக இருக்க முடியாது. பல பிறவிகளுக்குப் பிறகு அந்நிலையை அடையும் யோகி அவருடைய உருவமாக இருக்க முடியாது. மனத்தின் முழுமையான கட்டுப்பாடும், கட்டுப்பட்ட மனமும் ஒன்றிவிடும் காலம்தான் கடைசிக் காலம். அங்கு உடலின் உற்பத்திகள் மூலம் மறைத்து விடுகிறது. அந்த சமயம் அவன் பரம உணர்வில் நுழைகிறான். அவனுக்கு மறு பிறவி இருப்பதில்லை.

இதைப் பெறுவதற்கான தியான வழிமுறைகளை அவர் கூறுகிறார். அர்ஜுனா ! என்னை எப்பொழுதும் தியானம் செய்தபடி போர் செய் ! இரண்டும் ஒரே சமயத்தில் எப்படி முடியும்? ஜயகோபால் ! கிருஷ்ணா ! என்று கூறிக் கொண்டே போரும் செய்ய வேண்டுமா? தியானத்தின்

உருவத்தை விளக்கியபடி, யோகத்தின் நிலையில் என்னைத் தவிர வேறு எதையும் நினைக்காதவாறு என்னையே நிரந்தரமாகத் தியானம் செய் என்று அவர் கூறினார். தியானம் இத்தனை நுட்பமாகும் போது போர் யார் செய்வார்?

இந்தப் புத்தகத்தை பகவான் என்று கருதினால் அதற்கு அக்கம் பக்கத்தில் இருக்கும் பொருள், முன்னே உட்கார்ந்திருக்கும் மக்கள், மற்றும் கேட்கும் – பார்க்கும் பொருட்கள் ஆகியவைகள் சங்கல்பத்தில் வராமல் இருக்கட்டும். அவைகளில் கவனம் செலுத்தப்பட்டால் தியானம் எப்படி நடக்கும்? அந்த நிலையில் போர் செய்வது எப்படி? நீங்கள் இம்மாதிரி எப்பொழுதும் ஸ்மரணையில் ஈடுபடும் பொழுது போரின் சரியான உருவம் உங்கள் முன் நிற்கும். அச்சமயம் மாயையான பிரவிருத்தி தடையாக நிற்கும். காமம், குரோதம், விருப்பு-வெறுப்பு ஆகிய வெல்லுதற்குரிய பகைகள் தோன்றும். இந்தப் பகைகள் நினைக்க விடாமல் தடுக்கும். அவைகளைக் கடப்பதுதான் போராகும். இந்தப் பகைகள் அழிந்த பிறகு மனிதன் பரமகதியைப் பெறுகிறான்.

''அர்ஜுனா ! இந்தப் பரம கதியைப் பெறுவதற்கு நீ ''ஓம்'' என்ற அட்சரத்தை ஜபித்து என்னைத் தியானம் செய்'' என்றார். அதாவது ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் யோகியாக இருந்தார். நாமமும் ரூபமும் ஆராதனையின் திறவுகோல்களாகும்.

மறுபிறவி என்றால் என்ன? என்ற கேள்வியை யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் மறுபடியும் எழுப்பினார். அதை மறுபடியும் மறுபடியும் பெறுபவர்கள் யார்? அவர், ''பிரம்மாவிலிருந்து எல்லாப் படைப்புகளும் மறுபடியும் தோன்றுபவையேயாகும். இவைகளின் மறைவிற்குப் பின்தான் என்னுடைய என்றுமே அழியாத நிலையான பரம புலப்படாத உணர்வு தோன்றும்'' என்று கூறினார்.

இந்த யோகத்தில் ஈடுபட்ட மனிதனின் இரண்டு கதிகள் உண்டு. முழுமையான ஒளியையும், ஆறு ஐச்வர்யங்களையுடைய வளமான மேன்மையையும், சிறிதும் குறைவே இல்லாத நிலையையும் கொண்ட யோகி, அந்தப் பரம கதியை அடைகிறான். அந்த யோகிக்கு சிறிது குறையிருந்தாலும், கிருஷ்ண பட்ச கருமையின் சஞ்சாரமிருந்தாலும், அந்த சமயத்தில் சரீரத்தைத் துறக்கும் யோகிகள் மறுபிறவி எடுக்க வேண்டியது அவசியமாகிது. அவன் சாதாரண ஜீவன்களைப் போல் பிறப்பு-இறப்புச் சூழலில் சிக்காமல் பிறவியெடுத்து எஞ்சிய சாதனையை நிறைவு செய்கிறான்.

இவ்வாறு அடுத்த பிறவியிலும் அதே கர்மத்தைச் செய்தவன் கூட அதே பரம பதத்தை அடைகிறான். சிறிது சாதனை செய்பவனைக் கூட பிறப்பு-இறப்பு பயத்திலிருந்து விடுவிக்கிறேன் என்று யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ

கிருஷ்ணர் முன்பே கூறியிருக்கிறார். ‘இரண்டு பாதைகளும் நிரந்தரமானவைகள். அழியாததவைகள், இதை நன்கு அறிந்து கொண்ட எந்த மனிதனும் யோகத்திலிருந்து தவற மாட்டான். ''அர்ஜுனா ! நீ யோகியாக மாறு. யோகி யானவன் வேதம், தவம், வேள்வி, தானம் ஆகியவற்றின் புண்ணிய பலன்களைக் கடந்து பரம கதியை அடைகிறான்'' என்று கூறுகிறார்.

இந்த அத்தியாயத்தில் பல இடங்களில் ‘பரம கதி’யை விளக்கி அதனைப் புலப்படாதது, அழிவற்றது, என்று கூறினார்.

இவ்வாறு பிரம்ம வித்தையைப் புகட்டுவதும் யோக சாஸ்திரமானதும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணார்ஜுன உரையாடலாக வந்துள்ளது மாகிய ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை என்னும் உபநிஷத்தில், ‘அட்சரப் பிரம்ம யோகம்’ என்ற எட்டாவது அத்தியாயம் நிறைவு பெறுகிறது.

இவ்வாறு ஸ்ரீமத் பரமஹம்ச பரமானந்தர் அவர்களின் சீடரான ஸ்வாமி அட்கடாநந்தர் இயற்றிய ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையின் உரையான ''யதார்த்த கீதை''யில் ‘அட்சர பிரம்ம யோகம்’ என்ற எட்டாவது அத்தியாயம் நிறைவடைகிறது.